

Tule mukaan vaellukselle!

Nyt pääset mukaani helteisenä alkukesän päivänä vaeltamaan rotkon pohjaa ,kivistä polkua pienen matkan. Mukana on tietysti vesipullo, eväsreppu, kartta ja hyvä matkaystäväkin. Vatsat täynnä mainioita antimia ja herkkuja, hyvin levätyn yön jälkeen rohkeasti lähdemme matkaan. Molemmin puolin mutkaista polkua nousevat kymmeniä metrejä korkeat pystysuorat kallioseinämät tavoitellen pilviä ja huikean sinistä taivasta. Jostain korkealta, keskeltä kallionkoloja ja pensaikkoo kuuluu nyt pienen pieni ääni, joka pysäyttää. Ja yhä uudestaan; pienen karitsan ääni lohduuttomasti hiljaisesti määkien. Voin ajatuksissani tavoittaa tuon pikkuisen karitsan hädän, onko rotko edessä liian syvä ja pelottava, onko emo jo mennyt liian etäälle tuosta pikkuisesta, vai onko jo tapahtunut joku vahinko, loukkaantuminen, tai muu epäonniko on kohdannut. Onko ruoka loppunut, vai eikö millään löydy sopivaa ravintoa. Eikö mistään kuulu apua, onko edessä tuolla pikkuisella vapisevalla karitsalla epätoivo, synkkyys ja kuolema. Missä ovat kaikki muut lampaat ja vuohet, ovatko kaikki jo kääntäneet selkensä , koko lauma, missä te olette? Meitähän oli vielä aamulla iso joukko kaikki yhdessä, kylkikyljessä toisiamme lämmittämässä. Kuuluisipa edes pieni kellon kilahdus niin osaisi karitsakin suunnistaa kohti elämää, onko vaelluksen vaan jatkuttava yhä vain etsien tasaista paikkaa missä voisi rauhassa hetken levähtää. Selviytyminen louhikoista ja petoeläimistä, korppikotkista, kaikista uhkaavista mustista varjoista vie voimat. Korppikotkat kiertelivät yläpuolella odottaen hetkeä milloin on niille tarjolla ateria josta pääsisivät parhaita paloja repimään. Tai ihan sen parhaan ytimen luista imemään.

Entä sitten kun aurinko alkaa jo mennä mailleen, kuluuko silloin jo ääni, paimenen ääni! Hoiohoii! Hoiohoii! Mistä, mistä, onko se sama tuttu ääni, sen hyvän paimenen ääni. Kiitos, kiitos, sehän se on, tunnen sinun äänesi, et jättänyt minua vaikka olin pieni, heikko, syntymästani saakka olen seurannut ääntäsi. Olen vain niin pieni ja tarvitsen sinua. Matkan vaivoissa unohtuu niin pian että sen suurimman paimenen, Taivaallisen Isäni kutsun voin tavoittaa sinun kauttasi!

Ystävänäni alkavat eripuolilta hakeutua äänen suuntaan, irtoavat kivet rinteestä vierivät jyrkännettä alas. On otettava varoen askeleita, joskus näen jonkun haavoittuneen tai hengestään päässeeseen vuohen rotkon pohjalle pudonneena. Rakas hyvä paimen missä olit silloin? Koko lauma loikkii ohi ja yli, joltain saattaa riittää pieni vilkaisu epäonnistuneen kulkijan suuntaan. Joku on eksynyt tai kokonaan kadonnut. Tämän päivän matka on kuitenkin nyt voitettu, vaanivat pedot on lyöty, haavoja on tullut, voimat loppumaisillaan, ilta on tullut, aurinko laskenut, onko huomenna taas samanlainen taistelu, kuinka kauan, kuka toisi jo hieman valoa ja lämpöä tuo pienen karitsan sydämeen. Lisää uskoa ja luottamusta Korkeimman suojelukseen.

Vaelluksemme jatkuu , polku nousee ylemmäksi, pienellä tasanteella avaamme reppumme, juomme vettä, syömme leipää...nautimme auringon lämmöstä. Kiitollisin mielin, nöyränä ihmettelemme Luojan kaunista luontoa. Etäältä kuuluu vuohen kellojen kalkatus joka kertautuu kaikuen kallioiden seinämistä. Ei pienen karitsan yksinäisyys ja hätä kestänyt kauan, siellä on muitakin, emo ja monta ystävääkin. Et sinä ollutkaan hyljätty, vaan hyväksytty

laumaan! Tule tänne, tule lähemmäksi! Pysykäämme yhdessä! Sinäkin pieni ja laiha ,joka niin usein kompuroit siellä taempana!

Paluumatkallamme, auringon jo laskeutuessa vuorten taakse kuulemme mekin ylhäältä huhuilua, paimenen kutsuhuudot! Rinnettä alas vierivät irtokivet kertovat kolisten että lauma kiiruhtaa kohti paimenta, kun ei vain illan hämärissä mikään epäonni kohtaisi noita pieniä vapisevia karitsoitakaan! Rakas hyvä paimen, missäpäin sinä olet nyt?

Kiitos ystävä joka avaat Raamatun ja luet sieltä Heskielin kirjasta luvun 34.

Pääsiäisen ilosanoman terveisin Eeva Lehtola
Lahdessa 28.3.2016